

Álomdalok

*Nem tudja mit írt.
Még újraolvasva sem.
Álomban versel.*

Jön a mámor felnagyítja,
hogyan anyagba laposítva,
ez a test itt én vagyok.
De ebben is *múltamat*.

*

Néma ország árnyalakja
üvegcserep a fejalja.
Csontja dobog, dől az agya,
sötét csend a virradata.

*

A szó nem hoz vigasztalást,
keresel s keresőt találsz.
Minden ami lehetsz, *valál*.
Rímhelyzetben erős H
fal áll.

*

Szétdobált csontjain ébred.
Lángolni látja a széket.
Ő az, akit épp metélnek.
Magát csonkoló kísértet.

*

Dobogás, lüktetés,
folyton közelednek.
Bárhová menekülsz,
belülről meglepnek.

*

Mészből vészbe iszkolsz,
s maradsz a fonákja:
minden rémképednek
nézője és vászna.

*

A szavak, a formák,
a tények sem azok.
Hóhéroddal sétálsz,
bámuljátok együtt
az alkonyatot.

Varga Imre (Kisgyarmat, 1950): költő. Egyberostált verseinek gyűjteménye *Mielőtt kimondaná* címmel jelent meg a Kalligram gondozásában (2014).